

νά είσαι επαναστατική...

Δέν απάντησα τίποτε. Τι νά τού έλεγα ; Πώς είχαμε κούλας μη-
σταυρή κενρά ;... Κι' ότi αϊκόμ έπρόκειτο νά τού άναγγέλω τό ευχά-
ριστο γεγονός ;... 'Ο Ντέννις μ' είχε παρακαλέσει νά μίν πώ άκόμα
τίποτε στόν πατέρα μου, όσόντου ό ίσος Ήγησει τή συγκατάθεσι τού
δικού του πατέρα. Μού είχε πη ότi τήν έπισημή θά έρχόταν νά με πάρη
για νά πάμε περίπατο στό δάσος. Θά μού έφευγε τότε τήν απάντησι
του πατέρα του και μαζί κατόπιν θ' άναγγέλλαμε τή χαρούμενη είδησι
στό θρόν μου πατέρα. 'Ετσι θά έσθηνε κι' ή άφορησι πού χάρησε ώς
τόρα τίς οικογενείες μας...

'Ο Ντέννις ήθεσ πράγματι τήν άλλη μέρα, άφουδής στό ραντεβού
του. Μού φάνηκε άχρόος και ταραχμένος. 'Εγώ ένωασα άμέσως ένα
ρόβο νά μού σφίγγη τή καρδιά. Τόν ρώτησα τι είχε και φανόταν τό-
σο συσχωρημένος. 'Εκέίνος με παρακάλεσε νά πάμε πρώτα στό δά-
σος κι' ότi εκεί θά μού άποκάλυπτε κάποιον μυστικό.

Φαντάζεσθε, γιατρέ μου, με τί φοβρόν χτυποκάριδόν άκολούθησα.
Προχωρούσαμε σιωπηλοί, όσόντου φτάσαμε στό δάσος. 'Εκει στάθηκα
άπότομα και τού είπα νά μη με βασανίση περισσότερο, μόνο νά μού πη
πού, ήταν τού κρυφού πού τόν βασάνιζε τόσο πολύ.

—'Αγαπημένη μου ! είπε ό Ντέννις, με κρυφή πού τήν έπιανε ή συ-
κίνησι. Πρέπει νά φανής γενναία, φτωχή μου μικρούλα !... Πάνε τά
γλυκά θινερά μας !... Άσπολιέται νά σου επαναλάβω τή φριχτή άπο-
κάλυψη, πού άκουσα χθές τό βράδυ άπό τό στόμα του πατέρα μου, ό-
ταν τού άπολόγησα τό τριήμερό ασθένια πού ένοιου τίς καρδιές μας...
Κάθην ην !... Είμαστε άδελφια !... Μιά σκληρή Μόρα μάς χωρίζει για
πάντα κι' άπονα σβίρνει τίς ελπίδες μας !... 'Α ! νά ή ξεροές τί νύχτα
άγονίας πέρασα άπόψε !... 'Ω, γιατί, γιατί νά μάς άφήσουν νά ζή-
σουμε μέσα σ' αυτό τό ψέμμα ;... Γιατί νά μίν προβλέψη ό πατέρας
μου πώς ήταν πθανόν νά συμβή αυτό πού έγινε ;... 'Αλλά οι δύο μας
σε τί φταίμε, για νά υποφέρουμε τόσο πολύ ;...

'Ετσι, άνάμεσα στούς λυγμούς, πού τόν έπνίγαν, έμαθα άπό τόν
Ντέννις τήν τραγική αλήθεια. Τήν εποχή πού ό πατέρας μου έλειπε
στήν Αϊντενχάιμ, ό πατέρας του Ντέννις κι' ή μητέρα μου είχαν άγα-
πηθή τρελλά και τό άποτέλεσμα ήταν νά γεννηθώ έγώ !... 'Ο πατέρας
μου ήταν μεγαλόψυχος κι' άγαπούσε τή γυναίκα του. 'Όταν λοιπόν τού
άπολόγησε τό λάθος της, σ' ένα σπαρακτικό γράμμα πού τού έγραψε,
τήν συγχώρεσε, μα δέν ξαναγύρισε στην 'Αγγλία, παρά μετά τό θά-
νάτό της...

Γιά πολλά ώρα μείναμε άρραλασμένοι στην άγαπημένη μας κρη-
φώνα του έάσους. 'Η καρδιά μου σπαράζονταν άπό άνέκφραστο πόνο
κι' ή όρεξ άυτής ύπηνόταν ή τραγικότερες τής ζωής μου. 'Ενωασα τό-
τε, πώς μονάχα ό θάνατος μοπορούσε νά μ' άταλλάξη άπό τό μαρτύριο
μου...

Τέλος ό Ντέννις μού ειπε τήν άπόφασι πού είχε πάρει και τήν άποια
άνηκούωσε στόν πατέρα του. Θά έκπατοζόταν, θά έφηνγε άμέσως για
τήν Αμερική, έλπίζοντας ότi ίσως με τόν καιρό θά έσθηνε ό πόνος του.

'Όπως βλέπετε, γιατρέ μου, τό τέλος αυτής τής ιστορίας είνε άφρα-
θλυδερό και για τούς δύο μας... 'Ενώ ό Ντέννις βρισκόταν έκούσιος έ-
ξόστως στόν μακρινό Καναδά, και με τήν έγγρασια προσπαθεί νά ξε-
χάση τόν πόνο του, έγώ μ' άγόνια περιμένο τό θάνατο, ό όποίος θά
μ' έλευθερώσει άπό τή βασανισμένη ζωή μου...

'Η άρρωστη σταμάτησε, άποκαμαμένη. 'Η ζωηρότης πού ρόδιζε για
λίγο τά μάγουλά της, έσθηνε σιγά-σιγά, και με σθησιμένη κρυφή πρό-
σθεσι :

—Σάς τά είπα όλα αυτά, γιατρέ μου, γιατί στό διάστημα τών έξη
χρόνων πού σάς γνωρίζω, έμαθα νά σάς εκτιμώ !... Θέλω νά σάς άνο-
θέσω νά γράψετε στόν Ντέννις, μετά τό θάνατό μου, νά έπιστρέψη
πανά στην 'Αγγλία και νά έλθη νά σάς συναντήση ! Θά τού πητε ότi
ή τελευταία μου σκέψις ήταν γι' αυτόν... ότi τού είχαμε νά βρη στή
ζωή τήν ευτυχία πού τού άξιζε !... Θέλω, γιατρέ μου, νά μού ύποσχε-
θίτε ότi θά παρασταθίτε στή λύπη του...

—Σάς δίνω τό λόγο μου, μίς Μούρ ! είπε ό γιατρός, βαθειά συγκινη-
μένος, αλλά κι' έσας πρέπει τώρα νά προσπαθήσετε νά ήνησάστε λι-
γάρα...

—Εύχαριστώ, φίλε μου, τόν έκαμψε ή άρρωστη. Μην ξεχνάτε πώς
ή μητέρα του Ντέννις δέν έχει ιδέα του πράγματος. 'Όσο για τόν πα-
τέρα του, ό Ντέννις δέν αισθάνεται γι' αυτόν, παρά άποστραγή ! Μιά
μέρα... σάν περάσει καιρός... ίσως ξεχάσει !... Και ποτέ, ποτέ δέν θέ-
λω νά μάθω ό δυστυχισμένος πατέρας μου πώς ύπηνόξα κι' έγώ θύμα
του λάθους τής μητέρας μου, ή άποια, αλλόμοιο, έκανε τόν άνδρα της
και τό παιδί της νά υποφέρουν τόσο πολύ...

Ανά μέρες κατόπιν, ένα ρούζις ή αγγή, ή Κάθην Μούρ έσθηνε ή-
ροισμα...

'Απόνο στόν τάφο της, τήν εποχή πού άνθίζον ή τριανταφυλλίες, ύ-
πάρχον πάντοτε άγκαλιές άλλωκληρες άπό κόκκινα τριαντάφυλλα...

FRANCIS DORRIS

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΠΕΡΑΣΤΙΚΙΑ

Βγήκες για βόλτα, ρε Μανιώ,
—τη πίστι σου και τό στανιό
κι' επαναστάτησε ό ντουσιός, άπ' τού κορμιού τή χάρι
Και σ' ειπε ό περαστικός
κι' άλλαξε όρομό βιαστικός
και ήθε τό κατόπι σου, νά σε γλυκοφοιμάρη...

Και νά εκεί πού ξάφνου πάς
σε συντοχαινει ένας παπάς
και παρατάει έσπερινούς, εύχες κι' άρτοκλασία
κι' ένδύ έπήγανε ζερβά
μαζύ σου δεξιά τραβά
και μουμουρίζει όλο φωτιά: —'Ημάρτον, Πανα-
(για!...)

Στρίθεις και στρίθουνε κι' αύτοι
και σ' άνταμάεινε κομιστή
ό μαθητής, πού σχολάγε κρατώντας τά διδύκτα
και λησιμονά μπροστά σου έκει
σύνταξι και γραμματική
και με τούς άλλους δύο μαζύ συντάσσεται έν
(βίβλ.)

Και κάποιος δάσκαλος κι' αύτός
έκει πού πήγαινε σκυφτός
με κύρια όνόματα και με άσηρημένα
σ' ειπε και τούρβαν λιγωμοί
κι' ήρθαν στο νού του στη στιγμή
δλα τά ούσιαστικα και τά συγκεκριμένα...

Μόλις σε βλέπει ό καστανάς
άπό σιμά του νά περνάς
παιρνει στο χέρι τή φομφού, για νά σ' άκολουθήση
και πείσει και παραμιλά
και σκεύεται δειλά, δειλά,
άν ήταν τάχα δυνατό μ' αζύ σου, νά τά ψήση!

Και κάποιος βουλευτής γνωστός
σε άκόλουθησε κι' αύτός
όχι έξ άλλης άφορμής κι' άλλης τινός αίτίας
άλλά επαγγελματικώς
κι' έκ συμπαθείας φυσικής
στο νομοσχέδιο περί Εύρείας περιφέρειας!

'Επέρασε κι' άπ' τό γιατί
κι' ήρε καθείσε κάτι νά πη
κι' άφησαν μεροκάματα μάστοροι και έργατες
κι' ήρθαν νά δούνε τίς χροσές
άπ' τά μάλλια σου σκαλωσιές
κι' άκολουθώντας θαύμαζαν, μαζύ κι' οι έπιστάτες...

Σε λίγο άπ' τόν καφενέ
του Παναή του Κουνεσέ,
πέρασε και μού μίλησε μ' άγάπη και με πόνο
και για νά νά κανω, δηλαδή,
κακέναν σκέρσο, νά με δη
τό πλήθος, πού μάς κούταε με ήσος και με φθόνο.

με τόν αντίχειρα σφαλώ,
έπιχαριώς, τόν αλό
τό δεξιά τής μύτης μου και τόν ζερβά φυσάω
και τού δασκάλου τό τζογέ,
τό παντελόνι τό ριγέ
έγιμοσε ψαρόκολλα κι' όστε μπαρδόν ζητάω.

Και τόν κυτάζω και γελάω
σκύθω στο σέβερκο σε φίλδ
και με τό φληγμα μαζύ σου σκάω τό παραμύθη:
—Κανένα τάλλωρο, Μανιώ,
—την πίστι σου και τό γονειό
για χαρτζιλίκι, δηλαδή, όπως έσμφωνήθη...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ